

Cathérine Massin
— *Senso 2* —
Foto's De
Beweeqing

voerd door de Noorse Collage Dance Cy; een mooie voorstelling met — zoals vaak bij Vanrunxt — een opvallend mooie belichting. Vanrunxt is goed geëvolueerd, maar zijn gebrek aan dansopleiding is nog steeds zichtbaar. Dit blijft een hypotheek op zijn toekomst.

Later op de avond kregen we *Caligari* in de maag gesplitst. Deze *Opera of Horror in Latin* is je reinste boerenbedrog. De dader, Jan Panik, zorgde op Klapstuk '83 als Denis Devisscher nog voor hilariteit in het nachtprogramma met *Knife Dance* en *Bolero*. Deze keer was zijn stuntelgheid door zoveel financiële middelen gemaskeerd dat sommigen staande hun dank betuigden. Misschien was een deel van het publiek óók betaald. In telegramstijl: amuzikaal (de zangers maken er het beste van), ondansbaar (niet de dansers hun schuld dat ze soms in de fout gingen!), saai en onnozel; waardeloos met andere woorden, en allemaal eigen werk!

's Anderendaags was er eerst *Les petites morts*, een duo van en met Nicole Moussoux, voor mij de beste onder de introverten. Ik hou niet van de ego-tripperstijl, maar zij geeft in ieder geval blijk van een goede lichaamsbeheersing. Voor de liefheb-

bers was dit natuurlijk numero uno.

Daarna was in De Singel het buitenbeentje *L'étrange Mr. Knight* van het Théâtre de la Mandragore te zien, een stukje mime-betovering dat velen zal bekoord hebben. Er wordt bijna ongemerkt overgegaan van stomme film in toneel: een originele idee, die bovendien op een bijzondere secure en humoristische wijze is uitgewerkt. Al bij al was deze produktie een vreemde — zij het sympathieke — eind in de bijt.

De laatste avond werd geopend door de "laureaat" van de eerste week, Eric Raeves met *Amper zonder*; zonder twijfel, zou ik zeggen. Een uurtje later danste dezelfde Eric Raeves in een produktie van Cathérine Massin. *Senso 2* is een prima combinatie van techniek en creativiteit. Het is tegelijk luchtig en inventief, opgewekt en mooi. Het loopt zo soepel, zo rustig. Bovendien wordt het podium goed gebruikt, heeft het decor werkelijk zin en is er een mooie belichting. De kostuums zijn knap. Alles ademt sfeer en liefde voor het vak. Alles wordt gedaan door een knappe équipe (Massin zelf, Raeves, Vanrunxt en Marie-Anne Schotte). Spijtig dat het net een ietsje te lang duurde. In ieder geval was het zachtvaardige *Senso 2*

voor mij het gedroomde einde.

Finale

Deze *Beweeqing* bracht veel creativiteit aan het licht, maar ook minder positieve zaken. De Nieuwe Dans blijkt een erg klein wereldje te zijn en het gemis aan dansopleiding in België wordt almaar duidelijker voelbaar. Die twee feiten zijn waarschijnlijk met elkaar verweven. Slechts enkele stukken bereiken een zekere graad van abstractie. De meeste "choreografen" zijn *genoodzaakt* vanuit alledaagse bewegingen te vertrekken. Zij hebben onvoldoende technische bagage om een indirecte uitdrukkingvorm te kunnen hanteren. Het proberen omzeilen van die handicap is wellicht het meest typische kenmerk van de "Belgische" dans. Vandaar ook het overwegende gebruik van klankbanden: de meesten kunnen geen muziek aan.

Wat *De Beweeqing* zelf betreft: het is een goed georganiseerd festival, zonder overdaad, waar men met gemak alles kan zien. Het heeft een groot belang als podium voor nieuwelingen en vernieuwers. Het algemene concept is goed uitgebalanceerd en er heerst een prettige sfeer. Alors?

Alexander Baervoets